

[Lannung.]

i Betragtning som Grundlag for Dørlukning. Det er et Fremskridt, at det ikke er nok at paaberaabe sig et blot og bart Hensyn, men at der skal mere til, for at man kan lukke Dørene i disse Sager. Det er i Regelen politiske Sager, og vi mente altsaa, at man ofte for let vilde kunne paaberaabe sig Hensynet til fremmede Magter til at lukke Dørene, praktisk taget i hvert Fald i en meget stor Del af de politiske Sager.

At der ligger et Fremskridt i Formuleringen af § 29, Stk. 4, Nr. 2, for saa vidt angaar Retsmøder uden for Domsforhandling, forstaar jeg overhovedet ikke man kan betvivle, det er ganske oplagt; i Modsætning til den Retsstilstand, der gjaldt i 1916, 1932 og 1936, altsaa i hele Perioden, Loven har eksisteret, kræves der nu til Lukning af Dørene, at der paa afgørende Maade skal foreligge Hindringer for Sagens Oplysning; det er selvfølgelig en Landvinding for Offentlighedsprincippet, som jeg takker Ministeren for.

Jeg har intet Øjeblik talt om, at Ministeren skulde ville friste Dommerne, det vilde være fjernt fra mig at antage noget saadant; jeg har kun talt om, at den nye Formulering af § 29, sidste Punktum, ikke paa nogen Maade frister Dommerne, tværtimod, den Besværlighed, der nu indføres i § 29, sidste Punktum, vil føre til, at Dommerne ikke lukker Dørene, og det er godt.

Justitsministeren (Steincke): Lovforslaget blev fremsat i Landstinget den 9. Februar og Betænkningen afgivet af Landstingsudvalget den 8. Marts. Jeg har, som allerede meddelt, ikke været Medlem af Udvalget, men i Løbet af den Maaned maatte der dog efter almindelig Opfattelse have været rimelig Tid til at drøfte de Problemer, det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) lagde Vægt paa. Hvorfor jeg i øvrigt skulde udsætte Behandlingen af dette Forslag af den Grund, at der senere er kommet en Henvendelse fra Landsretterne om Suppleanter for Doms mænd, og at der har fundet en Forhandling Sted om fastere Regler for Telefonaflytning, forstaar jeg ikke. Hvis et tilstrækkeligt Flertal er enig om de Spørgsmaal, der her er til Behandling, gennemfører man det, man er enig om. For Retsplejelovens Vedkommende gælder det jo, at der stadig dukker nye Problemer frem, snart fra den ene og snart fra den anden Side, Problemer, der tages op til Løsning, efterhaanden som de er modne dertil. Og det vil altsaa ske, saa

snart Retsplejeudvalget har behandlet Spørgsmaalet om Suppleanter for Doms mændene og Spørgsmaalet om en fast Lovordning med Hensyn til Telefonaflytning.

Dette sidste Spørgsmaal frister stadig det ærede 13de tingvalgte Medlem til at bruge særlig voldsomme Udtryk, mærkværdig nok rettet mod undertegnede, som i 1938 har søgt at bringe den tidligere alt for usikre Praksis med Hensyn til Telefonaflytning ind i faste Rammer. Før 1938 var der jo, som det ærede Medlem ved, lige fra 1914 og 1917 den Praksis, som aldrig er ophævet eller ændret af nogen Justitsminister, heller ikke tidligere af mig, at de tre højeste Politiembedsmænd, Departementschefen i Justitsministeriet samt forskellige — hvor mange erindrer jeg ikke — Embedsmænd i Udenrigsministeriet kunde begære Telefonaflytning. Ved de Forhandlinger, der fandt Sted i 1937—38 efter Ønske fra Københavns Telefon Aktieselskab — Forhandlinger, i hvilke jeg jo ikke har deltaget —, naaede man til den Opfattelse, at Telefonaflytning kun burde være lovlig, naar det forlangtes af de tre højeste Politiembedsmænd, og naturligvis kun i de Tilfælde, som jeg tidligere har gjort Rede for: hvor det drejer sig om alvorlige Forbrydelser, Straffelovens § 141. Det er derfor med stigende Uro, jeg hører det ærede 13de tingvalgte Medlem stadig gentage, at han ikke kan risikere at tale i Telefon med Landstingets højtærede Formand uden at udsætte sig for at blive aflyttet. Hvad er det for statsfarlige Forbrydelser, det ærede Medlem stadig truer os med? Thi hvis han vil holde sig paa Lovens Grund, eller hvis han endda blot vil indskrænke sig til saadanne Smaaatterier, som jeg kunde tænke mig, at det ærede Medlem i en snæver Vending kunde fristes til at begaa, risikerer han intet — saa vil han endogsaa kunne meddele Landstingets højtærede Formand, hvad han har i Sinde. Det er kun, hvis det er virkelig alvorlige Statsforbrydelser eller andre alvorlige Forbrydelser — som omhandlet i Straffelovens § 141 —, det ærede Medlem sigtes for af de paagældende tre højeste Politiembedsmænd, at han har noget som helst at risikere. Jeg betragter mig ikke som løbende nogen Risiko ved at aabenbare det ærede Medlem dette for fjerde Gang.

Til det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (Lannung) vil jeg blot sige, at hvis ikke ogsaa jeg syntes, at Ændringsforslagene var bedre end den tidligere Formulering, vilde jeg ikke have stillet dem.